

Eoin Colfer

ARTEMIS FOWL
DE RUSSISCHE CONNECTIE

Uit het Engels vertaald door Mireille Vroege

Van Goor

Van de *Artemis Fowl*-reeks verschenen bij Van Goor:

Artemis Fowl

De Russische connectie

De eeuwige code

Het bedrog van Opal

De verloren kolonie

ISBN 978 90 00 36572 2

NUR 284

© 2007 Uitgeverij Van Goor

Unieboek bv, postbus 97, 3990 DB Houten

oorspronkelijke titel *Artemis Fowl: The Arctic Incident*

oorspronkelijke uitgave © 2003, Puffin Books, Penguin Group

www.van-goor.nl

www.unieboek.nl

tekst Eoin Colfer

vertaling Mireille Vroege

omslagillustratie Tony Fleetwood

omslagtypografie Marieke Oele

zetwerk binnenwerk MatZet, Soest

ARTEMIS FOWL:

EEN PSYCHOLOGISCH ONDERZOEK

Fragment uit *De tienerjaren*

Toen onze hoofdpersoon, Artemis Fowl, dertien jaar was, vertoonde hij tekenen van een groter intellect dan er ooit sinds Wolfgang Amadeus Mozart had bestaan. Artemis had de Europese schaakkampioen Evan Kashoggi in een online toernooi verslagen, had het patent op meer dan zeventwintig uitvindingen en had de architectuurwedstrijd gewonnen voor het ontwerp van de nieuwe Opera van Dublin. Hij had ook een computerprogramma geschreven waarmee hij miljoenen dollars van een Zwitserse bankrekening naar zijn eigen bankrekening liet overschrijven, had een stuk of twaalf impressionistische schilderijen vervalst en het elfenvolk een aanzienlijke hoeveelheid goud afhandig gemaakt.

De vraag luidt: waarom? Wat zette Artemis ertoe aan zich met criminele ondernemingen in te laten? Het antwoord moet gezocht worden bij zijn vader.

Artemis Fowl senior was het hoofd van een criminele organisatie die zich van de havens van Dublin tot de achterbuurtstraatjes van Tokio uitstreckte, maar hij had de ambitie zich als een eerbaar zakenman te vestigen. Hij kocht een vrachtschip,

laadde dit vol met 250.000 blikjes cola en zette koers naar Moermansk in Noord-Rusland, waar hij een deal had gesloten die hem nog tientallen jaren veel geld had kunnen opleveren.

Jammer genoeg besloot de Russische Mafiya dat ze geen zin hadden in een Ierse magnaat die een deel van hun markt voor zich opeiste, en ze brachten de *Fowl Star* in de Kola-baai tot zinken. Artemis Fowl de Eerste werd vermist verklaard; men ging ervan uit dat hij dood was.

Artemis junior stond nu aan het hoofd van een organisatie met beperkte middelen. Om het familiefortuin te herstellen, wijdde hij zich aan een criminele carrière die hem in slechts twee jaar tijd dertig miljoen euro zou opleveren.

Dit gigantische fortuin werd voornamelijk gebruikt om redingsexpedities naar Rusland te financieren. Artemis weigerde te geloven dat zijn vader dood was, ook al werd dit met de dag aannemelijker.

Artemis ontliep andere kinderen van zijn leeftijd en vond het vreselijk dat hij naar school moest; hij smeedde liever planetjes voor zijn volgende misdrijf.

Ook al zou zijn betrokkenheid bij de koboldopstand gedurende zijn veertiende levensjaar traumatisch, angstaanjagend en gevaarlijk zijn, toch was dit waarschijnlijk het beste wat er had kunnen gebeuren. Hij kwam in ieder geval weer eens buiten en hij ontmoette een paar nieuwe mensen.

Jammer dat de meesten hem probeerden te vermoorden.

Dokter J. Argon, B. Psych,
voor de dossiers van de elfv1-academie.

PROLOOG

Moermansk, Noord-Rusland, twee jaar geleden

De twee Russen zaten ineengedoken rond een brandend vat, in een vergeefse poging de kou van de Noordpool te verdrijven. In de Kola-baai moest je niet wezen, na september, vooral niet in Moermansk. In Moermansk droegen zelfs de ijsberen nog een sjaal. Kouder dan hier bestond niet, op Norilsk na.

De mannen waren uitvoerders van de Mafiya, en waren er meer aan gewend hun avond in een gestolen BMW door te brengen. De langste van de twee, Mikhael Vassikin, keek op de imitatie-Rolux onder de mouw van zijn bontjas.

‘Dit ding zou wel eens kunnen bevriezen,’ zei hij, terwijl hij de duikring controleerde. ‘En wat heb ik er dan nog aan?’

‘Hou eens op met dat geklaag,’ zei de ander, die Kamar heette. ‘Het is om te beginnen al jouw schuld dat we buiten zitten.’

Vassikin wachtte even. ‘Wat zeg je?’

‘We hadden heel eenvoudige orders: breng de *Fowl Star* tot zinken. Je hoefde alleen maar de laadruimte op te blazen. Het schip was groot genoeg. De laadruimte opblazen en zinken maar. Maar nee, de grote Vassikin raakt de achterstevan. Niet

eens een raket erachteraan om de klus af te maken. Dus moeten we nu naar overlevenden zoeken.'

'Ze is toch gezonken, of niet soms?'

Kamar haalde zijn schouders op. 'Wat hebben we daar nou aan? Ze is heel langzaam gezonken, dus de opvarenden hadden alle tijd om zich ergens aan vast te grijpen. Vassikin, de beroemde scherpschutter! Mijn oma had het beter gedaan.'

Voor de discussie in een algehele vechtpartij kon ontwaarden, kwam Lyubkhin eraan, de Mafiya-man van de havens.

'Hoe gaat ie?' vroeg de Yakoet, die er als een beer uitzag.

Vassikin spooog over de kademuur. 'Wat denk je? Hebben jullie iets gevonden?'

'Dooie vissen en kapotte kratten,' zei de Yakoet, terwijl hij beide uitvoerders een dampende mok aanbood. 'Niets levends. Het is nu al meer dan acht uur geleden. Ik heb allemaal goede kerels aan het werk gezet, die helemaal tot aan de Groene Kaap aan het zoeken zijn.'

Kamar nam een flinke teug en spooog het vol walging weer uit. 'Wat is dit voor troep? Pek?'

Lyubkhin lachte. 'Warme cola. Van de *Fowl Star*. Het spoelt met kratten vol aan. Vanavond kun je dit met recht de Kola-baai noemen.'

'Ik waarschuw je,' zei Vassikin, terwijl hij het goedje in de sneeuw gooid. 'Dit weer werkt op mijn humeur. Dus geen rotgeintjes meer. Het is al erg genoeg dat ik naar Kamar moet luisteren.'

'Niet lang meer,' mompelde zijn maat. 'Nog één ronde en dan houden we het voor gezien met die zoektocht. Niets houdt het langer dan acht uur in dit water uit.'

Vassikin stak hem zijn lege beker toe. 'Heb je niets sterkers?'

Een slok wodka tegen de kou? Ik weet dat jij altijd ergens een flesje verborgen houdt.'

Lyubkhin wilde met zijn hand naar de zak op zijn heup gaan, maar onderbrak die beweging toen de walkietalkie aan zijn riem een ruis begon uit te zenden. Drie korte tonen.

'Drie loeitonen. Dat is het signaal.'

'Het signaal waarvoor?'

Lyubkhin rende de kade over en riep over zijn schouder: 'Drie loeitonen over de radio. Dat betekent dat de K9-eenheid iemand gevonden heeft.'

De overlevende was geen Rus. Zoveel viel uit zijn kleren wel op te maken. Alles, van het designpak tot de leren jas, was duidelijk in West-Europa gekocht, misschien zelfs in Amerika. Het was maatkleding, gemaakt van de beste kwaliteit stof.

Hoewel de kleren van de man relatief onbeschadigd waren, had zijn lichaam het er niet zo goed vanaf gebracht. Zijn blote voeten en handen waren gevlekt door bevriezing. Eén been hing er onder de knie vreemd slap bij, en zijn gezicht was een angstaanjagend masker van brandwonden.

Het zoekteam had hem op een provisorische brancard van zeildoek uit een gletsjerravijn drie kilometer ten zuiden van de haven gehaald. De mannen dromden om hun prijsvondst heen, terwijl ze met hun voeten stampen om de kou te weren die in hun laarzen trok. Vassikin baande zich met zijn ellebogen een weg door de menigte en knielde neer om de man beter te kunnen bekijken.

'Dat been zal hij moeten missen, zoveel is zeker,' merkte hij op. 'En ook een paar vingers. Dat gezicht ziet er trouwens ook niet al te best uit.'

‘Dank je, dokter Mikhael,’ zei Kamar droogjes. ‘Is er een persoonsbewijs gevonden?’

Vassikin voerde een snel dievenonderzoek uit. Portefeuille en horloge.

‘Niets. Dat is vreemd. Je zou zeggen dat zo’n rijke kerel wel wat persoonlijke bezittingen bij zich heeft, toch?’

Kamar knikte. ‘Inderdaad.’ Hij draaide zich om naar de kring mannen. ‘Tien seconden krijgen jullie, en dan zijn de rapen gaar. Het geld kunnen jullie houden, maar al het andere moet ik terug hebben.’

De matrozen dachten er even over na. De man was niet groot. Maar hij was wel van de Mafiya, het Russische syndicaat voor georganiseerde misdaad.

Over de menigte zeilde een leren portefeuille, die in een deukje in het zeildoek belandde. Een paar tellen later werd deze gevolgd door een stopwatch van Cartier. Goud, bezet met diamanten. Ter waarde van vijf gemiddelde Russische jaarsalarissen.

‘Heel verstandig,’ zei Kamar en hij pakte de schat op. ‘En?’ vroeg Vassikin. ‘Houden we hem?’

Kamar haalde een platina Visa-card uit de geitenleren portefeuille en keek naar de naam.

‘En of we hem houden,’ antwoordde hij, terwijl hij zijn mobiele telefoon aanzette. ‘We houden hem, en leg wat dekens over hem heen. Als het tegenzit krijgt hij longontsteking. En wij willen niet dat deze man iets overkomt, neem dat maar van mij aan. Hij gaat ons nog een paar heel grote dingen opleveren.’

Kamar begon opgewonden te raken. Dat was ongekend voor zijn doen.

Vassikin werkte zich overeind. ‘Wie ben je aan het bellen? Wie is die kerel?’

Kamar koos een nummer uit het telefoonboek van zijn mobiel. ‘Ik bel Britva. Wie anders?’

Vassikin trok wit weg. De baas bellen. Dat was gevaarlijk. Britva stond erom bekend dat hij de bringers van slecht nieuws doodschoot. ‘Het is toch wel goed nieuws, hè? Je belt toch wel met goed nieuws?’

Kamar hield zijn maat de Visa-card voor de neus. ‘Lees dan.’ Vassikin bekeek de kaart een paar tellen. ‘Ik kan geen *Anglisky* lezen. Wat staat erop? Hoe heet hij?’

Kamar vertelde het hem. Over Mikhaels gezicht trok een trage glimlach. ‘Bel maar,’ zei hij.

FAMILIEBANDEN

Het verlies van haar man had een vérgaand effect op Angeline Fowl. Ze had zich in haar kamer teruggetrokken en weigerde naar buiten te komen. Ze vluchtte in haar geest en gaf de voorkeur aan dromen over het verleden boven het echte leven. Het is de vraag of ze erbovenop zou zijn gekomen, ware het niet dat haar zoon, Artemis de Tweede, een deal had gesloten met de elf Holly Short: de gezondheid van zijn moeder in ruil voor de helft van het losgeld in goud dat hij van de elfenpolitie had gestolen. Toen zijn moeder helemaal hersteld was, richtte Artemis junior zich helemaal op het opsporen van zijn vader. Hij investeerde enorme hoeveelheden geld van het familiefortuin in Russische expedities, een lokale inlichtingendienst en bedrijven gespecialiseerd in zoeken op internet.

De jonge Artemis had een dubbele portie Fowl-slinksheid geërfd. Maar toen zijn moeder, een hoogstaande en fraaie dame, eenmaal hersteld was, werd het steeds moeilijker voor hem zijn ingenieuze plannetjes uit te voeren. Plannetjes die

steeds harder nodig waren om de zoektocht naar zijn vader te financieren.

Angeline was verontrust over de obsessie van haar zoon en bang voor de effecten die deze de afgelopen twee jaar op Artemis hadden gehad; vandaar dat ze haar dertienjarige zoon voor therapie aanmeldde bij de schoolpsycholoog.

Je moet medelijden met hem hebben. Met die psycholoog wel te verstaan...

De St.-Bartleby School voor jongheeren, graafschap Wicklow, Ierland, heden

Dokter Po leunde achterover in zijn luie leunstoel en liet zijn ogen over de bladzijden die hij voor zich had vliegen.

‘Goed, jonheer Fowl, laten we maar beginnen.’

Artemis zuchtte diep en streek zijn donkere haar van zijn brede, bleke voorhoofd. Wanneer zouden de mensen toch eens leren dat een geest als de zijne zich niet liet ontleden? Hij had zelf meer handboeken over psychologie gelezen dan die psycholoog. Hij had zelfs een artikel geschreven voor *Het tijdschrift voor Psychologie*, onder het pseudoniem dokter F. Roy Dean Schlippe.

‘Natuurlijk, dokter. Laten we het over uw stoel hebben. Victoriaans zeker?’

Po wreef liefdevol over de leren leuning. ‘Ja, dat klopt. Een familie-erfstuk. Mijn grootvader heeft hem op een veiling bij Sotheby’s gekocht. Hij schijnt ooit in het paleis gestaan te hebben. De lievelingsstoel van de koningin.’

Een gespannen glimlachje deed Artemis’ lippen misschien een centimetertje oprekken. ‘Nee maar, dokter. Meest-

al staan ze toch geen namaak toe in het paleis.’

Po greep het leer zo stevig beet dat het iets uitrekte. ‘Namaak? Ik verzeker u, jongeheer Fowl, dat deze stoel volstrekt authentiek is.’

Artemis boog zich naar voren om hem beter te kunnen bekijken. ‘Het is goed gedaan, dat moet ik toegeven. Maar bekijk dit eens.’ Po’s blik volgde de vinger van de jongeman. ‘Die meubelspijkertjes. Ziet u dat kruispatroon op de kop? Machinaal bewerkt. Negentientwintig op z’n vroegst. Uw grootvader is belazerd. Maar wat doet het ertoe? Een stoel is een stoel. Een te verwaarlozen bezit, nietwaar, dokter?’

Po was driftig aan het pennen om zijn verontwaardiging te verbergen. ‘Ja, Artemis, heel slim. Net zoals ik al in uw dossier gelezen heb. Spelletjes spelen. Goed, zullen we het dan nu weer over jou hebben?’

Artemis Fowl de Tweede trok de vouw in zijn broek recht. ‘Ik zit met een probleempje, dokter.’

‘O? En wat mag dat wel niet wezen?’

‘Het probleem is dat ik op alle vragen die u me zou willen stellen de antwoorden uit het handboek ken.’

Dokter Po was een volle minuut in zijn blocnote aan het krabbelen. ‘We hebben inderdaad een probleem, Artemis. Maar niet dat probleem,’ zei hij uiteindelijk.

Artemis moest bijna glimlachen. De dokter zou hem ongetwijfeld volgens een andere voorspelbare theorie gaan behandelen. Wat voor afwijking zou hij vandaag hebben? Een meervoudige persoonlijkheidsstoornis? Of was hij misschien een pathologische leugenaar?

‘Het probleem is dat je niemand zodanig respecteert dat je diegene ook als je gelijke kunt behandelen.’

Artemis was verrast door deze uitspraak. Deze dokter was slimmer dan de rest. ‘Dat is belachelijk. Ik heb diverse mensen zeer hoog zitten.’

Po keek niet van zijn blocnote op. ‘O ja? Wie bij voorbeeld?’

Artemis dacht even na. ‘Albert Einstein. Zijn theorieën kloppen meestal wel. En Archimedes, de Griekse wiskundige.’

‘En ook iemand die u zelf echt kent?’

Artemis dacht diep na. Er kwam niemand in hem op.

‘Wat? Geen voorbeelden?’

Artemis haalde zijn schouders op. ‘U schijnt alle antwoorden te hebben, dokter Po. Waarom vertelt u het me niet?’

Po opende een venster op zijn laptop. ‘Vreemd. Elke keer dat ik dit lees...’

‘Mijn levensbeschrijving, neem ik aan?’

‘Ja, die verklaart veel.’

‘Zoals?’ vroeg Artemis, die tegen zijn zin toch geïnteresseerd was.

Dokter Po printte een pagina.

‘Allereerst je medewerker, Butler. Een bodyguard, heb ik begrepen. Niet echt geschikt gezelschap voor een gevoelige jongen. En dan je moeder. Een fantastische vrouw, als je het mij vraagt, maar ze heeft absoluut geen controle over je gedrag. En tot slot hebben we dan je vader. Als ik dit mag geloven was hij tijdens zijn leven niet eens een voorbeeld voor je.’

Die opmerking deed pijn, maar Artemis was niet van plan de dokter te laten weten hoeveel. ‘Uw dossier heeft het bij het verkeerde eind, dokter,’ zei hij. ‘Mijn vader leeft. Hij mag dan misschien vermist zijn, maar hij leeft wel.’

Po keek nog eens op het vel papier. ‘Echt waar? Ik had de indruk dat hij al bijna twee jaar vermist is. Het gerechtshof

heeft hem in ieder geval wettelijk dood verklaard.’

Artemis’ stem was ontdaan van emotie, maar zijn hart bonkte. ‘Het interesseert me niets wat het gerechtshof zegt, of het Rode Kruis. Hij leeft, en ik ga hem vinden.’

Po krabbelde nog wat neer.

‘Maar zelfs als uw vader terug zou keren, wat dan?’ vroeg hij. ‘Ga je in zijn voetsporen treden? Word je een misdadiger, net als hij? Of ben je dat misschien al?’

‘Mijn vader was geen misdadiger,’ merkte Artemis gepiekerd op. ‘Hij investeerde al ons kapitaal in legitieme ondernemingen. Moermansk was een volstrekt eerlijke onderneming.’

‘Je ontwijkt de vraag, Artemis,’ zei Po.

Maar Artemis had genoeg van dit soort ondervragingen. Het was hoog tijd eens een spelletje te spelen. ‘Waarom, dokter?’ zei Artemis geschokt. ‘Dit is een gevoelig onderwerp. Misschien lijd ik wel aan een depressie, weet u veel.’

‘Dat zou kunnen,’ zei Po, die een doorbraak meende te bespeuren. ‘Is dat zo?’

Artemis liet zijn gezicht in zijn handen vallen. ‘Het komt door mijn moeder, dokter.’

‘Je moeder?’ drong Po aan, terwijl hij probeerde zijn stem niet opgewonden te laten klinken. Artemis had dit jaar al een stuk of zes psychologen van de St.-Bartleby School gejaagd. Eerlijk gezegd stond Po ook op het punt zijn biezen te pakken. Maar nu...

‘Mijn moeder. Ze...’

Po boog zich in zijn namaak-Victoriaanse stoel naar voren. ‘Je moeder, ja?’

‘Ik moest van haar per se deze belachelijke therapie ondergaan, terwijl die zogenaamde psychologen van school niet veel

beter zijn dan verdwaasde weldoeners met een diploma.’

Po zuchtte. ‘Goed, Artemis. Ga vooral je gang. Maar als je van je problemen weg blijft lopen, zul je nooit met jezelf in het reine komen.’

Een verdere analyse bleef Artemis bespaard doordat zijn mobiele telefoon begon te trillen. Het was een gecodeerde geheime lijn. Slechts één persoon had daar het nummer van. De jongen haalde het ding uit zijn zak en wipte het piepkleine spreekgedeelte open. ‘Ja?’

Door de speaker klonk Butlers stem. ‘Artemis. Met mij.’

‘Uiteraard. Ik zit in een soort bespreking.’

‘We hebben een boodschap ontvangen.’

‘Ja. Waarvandaan?’

‘Dat weet ik niet precies. Maar het gaat over de *Fowl Star*.’

Een schok vloog door Artemis ruggengraat. ‘Waar ben je?’

‘Bij de hoofdingang.’

‘Mooi. Ik kom eraan.’

Dokter Po rukte zijn bril af. ‘Deze sessie is nog niet voorbij, jongeman. We hebben vandaag enige vooruitgang geboekt, ook al wil je dat misschien niet toegeven. Als je nu vertrekt, zie ik mij genoodzaakt het hoofd in te lichten.’

De waarschuwing was niet aan Artemis besteed. Hij was al ergens anders. Een bekend elektrisch gezoem trok krakend over zijn huid. Dat betekende dat er iets stond te gebeuren. Hij voelde het gewoon.

